

DE PARISIENNE

Eerder verschenen:

Meisje aan de Overkant

André Van Butsel

DE PARISIENNE

ROMAN

Copyright © 2022 André Van Butsel
Omslagontwerp: André Van Butsel
Beeld auteur: Ingrid De Buyst
Zetwerk: André Van Butsel
Beelden cover: Shutterstock Inc.
Druk: Brave New Books - 2022
Uitgever: André Van Butsel

www.andrevanbutsel.be
www.facebook.com/andre.vanbutsel
www.linkedin.com/in/andré-van-butsel

Roman

ISBN print 9789464658194

ISBN e-book 789464658200

NUR 301

BISAC FIC019000

Depot D/2022/André Van Butsel, uitgever

FBA 1DDB-BE-FD - 1DDF FR LA - 1DSE-ES-RBA

FXD 1DDB-BE-FD - 1DDF FR LA - 1DSE-ES-RBA

FRD 1DDB-BE-FD - 1DDF FR LA - 1DSE-ES-RBA

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Ondanks alle aan de samenstelling van dit boek bestede zorg kan de uitgever noch de auteur aansprakelijk worden gesteld voor eventuele schade die het gevolg is van enige fout in deze uitgave. Dit is een fictief verhaal. Alle overeenkomsten tussen bestaande personen en personages, gebeurtenissen en achtergronden, evenals iedere vorm van herkenning in dit boek berusten daarom op louter toeval.

“Te leven met de waarheid is voor iedereen moeilijker dan te leven met de leugen.”

Mario Vargas Llosa

“Ge moet nooit voor uzelf de zon gaan zoeken in de boeken of op de kermis, in de kerk of onder de rokken van een vrouw, in het diepste van de zee waar veel geld moet liggen of in de verte waar misschien een luilekkerland is, maar ge moet met liefde arbeiden aan het werk waarin ge het handigst zijt, en beseffen dat uw werk, hoe simpel het ook is, deze en de komende geslachten helpen zal. Over uw eerlijke arbeid in dienst van de gemeenschap zittend, zult ge ontdekken dat ge nergens de zon moet gaan zoeken, want zij zit binnen in u.”

Louis Paul Boon

“Only the united beat of sex and heart together can create ecstasy.”

Anaïs Nin

Voor Ingrid, Nils, Maaïke, Lotte en Ellie

I'm just a poor boy

Nobody loves me

Queen - Bohemian Rhapsody

Ze zaten in de rij voor hem, vijf zitjes naar rechts, drie meisjes. De linkse, een mollig boerentientje met blozende appelwangen, had meer oog voor de puisterige knaap naast haar dan voor de professor. De rechtse was van het ernstige soort. Had de man vooraan haar gevraagd om de krabbels van zijn bord te likken, ze was als een hordeloopster over de banken gewipt om hem op zijn wenken te bedienen. Het was de middelste, de brunette met de hooghartige trekken, die Renés volle aandacht genoot. Ze domineerde al wekenlang zijn top tien, verliefd als hij was op haar. Heimelijk wel te verstaan. Ze wist van niets. Hoe kon ze? Veel verder dan stiekeme blikken vanop veilige afstand kwam hij niet. Ze bezat een soort adellijke schoonheid, gereserveerd, op het hautaine af. Van haar gezicht viel nooit enige emotie af te lezen. Aan droefheid of blijdschap deed ze niet. Ook niet aan eender wat ertussenin. Omdat hij haar naam niet kende, en hij hem ook niet durfde te vragen, had hij haar Cleopatra gedoopt, omwille van haar neiging tot op niets gebaseerde trots. Hij was ook smoor op haar twee lijfwachten. En op de zeven andere meisjes in de eerste kandidatuur, en op alle meisjes aan de unief en op ... tja, gewoon, op alles wat een rok droeg.

Of jeans. Dat mocht ook. Als de kont maar strak genoeg zat.

De mollige blozerd keek om, brutaal, met venijnig rollende oogjes alsof hij tweedehandse kledij droeg van Oostpriesterhulp. Haar onbeschaamde toot ontleende ze ongetwijfeld aan de nabijheid van haar lieve vriendin Cleopatra. Hij sloeg de ogen neer en schrapte appelwang van zijn lijst. Ze mocht haar boontjes doppen met die puistenkop.

Serafinski, de wiskundeprofessor, een verrassend goed geslaagde kloon van Vladimir Lenin, was bezig aan zijn zevende bord vol breuken, vierkantswortels, limieten, differentiaal en integralen. Er kwam schier geen einde aan 's mans bewijsvoeringen en door de duizelingwekkende snelheid waarmee hij formules en stellingen uit zijn koker toverde, slaagde René er nooit in om alles op tijd te noteren in zijn cursusblok. De assistent van de professor, een rijzige kerel met een zwarte baard wiens blote voeten alleen bruine sandalen kenden, liep zich intussen te verkneukelen in de martelaarsblikken van de studenten. Soms, als de professor zijn kat stuurde, nam de assistent over, wat zowaar nog een grotere terreur was. De man schreef niet alleen sneller dan zijn mentor, hij schreef ook in iets wat leek op Soemerisch spijkerschrift. Iedereen weet dat één fout in een wiskundige bewijsvoering rampzalige consequenties kan hebben. Een x met het uitzicht van een y heeft instortende bruggen, omvallende flatgebouwen en smeltende kerncentrales tot gevolg. René's cursus stond vol met dit soort calamiteiten.

Na het laatste 'wat men moest bewijzen' van de professor, riep de assistent iedereen tot de orde en deelde mee dat de punten van het tussentijdse examen konden worden geconsulteerd in de glazen kasten aan de ingang van de grote aula.

Onder een oorverdovend tumult van inklappende schrijftafeltjes en achteruit kantelende zitbankjes, scharrelde iedereen zijn papieren bij elkaar en haastte zich naar buiten in een stormloop op de vitrinekasten.

Cleopatra talmde. Haar secondanten talmden mee. René eveneens. Zo kon hij in het naar buiten gaan haar zwarte maillot-benen bewonderen.

Hij verliet als laatste de aula, hopen op een goed resultaat. Hij meende elke examenvraag goed te hebben beantwoord en hij keek uit naar zijn punten.

‘Wat een poppenkast,’ zei iemand.

René had een hekel aan mensen die vlak voor hem gingen staan. Ook aan mensen die te luid praatten en neerkeken op anderen. De wandelende telefoonpaal die het hele gedoe een poppenkast vond, deed het allemaal. Hij was graatmager en bijna twee meter lang. Hij liep lichtjes gebogen alsof hij er zijn levensdoel van had gemaakt om de kruinen van zijn medestudenten te inspecteren op ongedierte. Hij droeg een onberispelijk maatpak, maar door zijn ongebruikelijke postuur liep hij het risico er bij de eerste de beste windvlaag uit te waaien.

De jongen keek om. ‘Hoe liggen de kaarten?’ vroeg hij aan René.

‘Welke kaarten?’

‘Nou ja. Wat wordt jouw resultaat? Een succes of een Griekse tragedie?’

René keek verbaasd. Een Hollander. Aan een Vlaamse unief. Hadden ze in Holland geen universiteiten?

‘Valt mee. Hoop ik. Jij?’

De Hollander had een mond ter grootte van een hooischuur

en een neus waarmee tijdens koude winters nat brandhout kon worden gekliefd. Hij zoog zijn smalle borst vol lucht. ‘Ach man. De zoveelste teringzooi.’

Cleopatra, wat verderop, keek in Renés richting. Hij smolt bij het zien van zoveel nobele bekoorlijkheid en glimlachte allervriendelijkst terug. Geen reactie. Het was de telefoonpaal die haar interesse genoot.

Langzaam loste de menigte op. Bij elke zwaai van de buitendeur, sneed een venijnige windvlaag door de gang. Het stormde en op de radio waren rukwinden aangekondigd van honderd kilometer per uur.

Eindelijk vond René zijn naam op een van de vele velletjes papier. De grond zakte weg onder zijn voeten. Dit klopte niet. Hij had minstens vijftien verwacht. Die baardaap van een assistent moest zich hebben vergist. Verslagen nam hij plaats op een bank. Wat een ramp.

Alleen Cleopatra, haar twee hulpjes en de Hollander bleven nog over. Zowel appelwang als hordeloopster juichten. Cleopatra gaf geen kik. Was ze geslaagd of niet? De Hollander gaf drie klappen tegen de kast. ‘Kut, kut, kut.’ Hij ging voor René staan. ‘En?’

‘Vijf,’ zei René.

‘Zes.’

De meisjes vertrokken. Opnieuw raasde een verwoestende windvlaag door de gang. Een van de kantelramen barstte uit de scharnieren en kletterde tegen de grond. Versplinterend glas spoot alle richtingen op. De Hollander verstijfde alsof hij werd aangesloten op het hoogspanningsnet, kapseisde bovenop René en bleef daar liggen, een omvergewaaide pyloon, zijn ogen verstart als die van een speelgoedaap. René schrok

zich wezenloos en sprong op. De jongen zijn schedel klapte met een houterige bonk tegen de vloer.

René knielde. ‘Wat heb je?’

Geen reactie.

‘Een hartaanval?’

De jongen schudde het hoofd.

‘Ben je ongesteld?’

De ander glimlachte, kroop knullig overeind, wreef over zijn hoofd en streek zijn kostuum glad. ‘Bedankt om me op de grond te mieteren, eikel.’

René was verbijsterd. ‘Ik dacht dat je flauwviel.’

‘Nee, joch. Zo stap ik van m’n fiets af.’

‘Het gebeurde zo snel.’

‘Nou ja. Altijd hetzelfde gezeik.’

‘Wat heb je?’

‘Niets. En ongesteld ben ik ook niet. Wie vraagt nou aan een jongen of hij ongesteld is.’

‘Heb je de vallende ziekte?’

‘Natuurlijk niet.’

René raapte zijn tas van de grond. ‘Red je het wel?’

‘Jazeker. Zin in een biertje? Ik sterf van de dorst.’

René keek op zijn uurwerk. De namiddag was nog jong en hij kon best een pint verdragen. ‘Oké. Snel dan.’

De Hollander reikte hem de hand. ‘Klaas.’

‘René.’

‘We smeren ‘m, voor de boel hier compleet naar de galle-mieze gaat.’

‘Wat doe ik als je weer omvalt?’

‘Ik val niet weer om.’

René aarzelde bij de kast waar Cleopatra had staan kijken.

Hij zag niet meteen een meisjesnaam. Hopelijk was ze ook gesjeesd. Ze moest maar niet zo dwars door hem heen kijken naar die verknipte kees. Hij knoopte de touwtjes van zijn duffelcoat dicht, sloeg de kap over zijn hoofd.

‘De Heremiet?’ vroeg Klaas.

‘Oké.’

Ze verlieten de campus en liepen zwijgend door het aanzwellende stormweer. De wind waaide dwars door Renés knoken. Hij moest snelwandelen om de Hollander bij te houden. Een paar straten verder vonden ze De Heremiet. Het was er bruin, donker, rokerig en warm. Ze kozen een tafeltje naast een raam.

René dronk een pils, Klaas een geuze met grenadine.

‘Vijf dus. Ontgoocheld?’

René knikte. ‘Mijn resultaat moet zijn omgewisseld.’

‘Vergeet het. Raspoetin vergist zich nooit.’

‘Wie?’

‘Die assistent met zijn woestijnslippers.’

René dronk zijn bier leeg en riep de barman om nog een rondje. ‘Je had wellicht ook beter verwacht.’

‘Ja. Het wil maar niet lukken. Ik doe mijn jaar over. M’n ouweheer wil dat ik ingenieur word. Mij interesseert het geen klotemoer.’

‘Waarom studeer je er dan voor?’

‘Pappie is baas van een bussenfabriek en wil dat ik later ook bussen ga bouwen. Hopelijk komt hij ooit tot inzicht.’

‘Toch interessant. Heb je meteen werk.’

‘Bussen zeggen me geen hol.’

‘Wat wil je dan studeren?’

‘Archeologie.’

‘Potten en bijlen opgraven?’

‘Nee, joch. Kunstschaten, oude geschriften, verdwenen culturen. Hoef je geen differentiaal en integralen voor te ontcijferen. Ze hangen me de strot uit, man.’

Ze vroegen nog een biertje, en daarna nog een, en nog een, en nog een. Tegen zessen zei René: ‘Klaas, ik heb honger. Ik ga naar mijn kot.’

‘Nou ja, ik blijf nog even. Misschien scharrel ik een wijfie op.’

‘Veel succes.’

‘Je ziet dat ijskonijn wel zitten he?’

‘Wie bedoel je?’

‘Dat hooghartige wicht waar je al weken zit op te geilen.’

‘Ach, die.’

‘Ik zag je wel. Altijd net achter haar aan kruipen in de aula. Niet verwonderlijk dat je slechts vijf hebt. Ik zag je zoeken naar haar resultaat. Vond je het?’

‘Nee. Ik ken niet eens haar naam.’

‘Ze heet Martien, ze had zestien.’

Renés vijf leek nog te slinken.

‘Die griet is geen spek voor je bek, kerel. Zag je haar garderobe? Dat handtasje? Kost stukken van mensen. Ze is vast stinkend rijk en veel te intelligent voor jou. Ze is voor mij, dus fikken af. Je bent gewaarschuwd.’

René liep naar de toog en betaalde. Bij het naar buiten gaan riep Klaas: ‘Sodemieter op, eikel.’

Het keukentje van Renés logies was net groot genoeg voor de vier studenten die er verbleven. Er was een koelkast, een gasfornuis, een aanrecht met een spoelbak vol kalkaanslag en

een netjes in vieren verdeelde voorraadkast. Zijn studiegenoten zaten aan tafel.

‘René, ken je de naam van de nieuwe cinema in Ruisbroek?’ vroeg Jean, psycholoog in wording.

‘Nee.’

‘De Swim-In.’

René lachte beleefd. Het dorpje waar Jean het over had liep in 1976 compleet onder water. Bij de herdenking, nu een jaar later, werden er nog altijd sinistere mopjes over verteld.

‘Niet je dagje?’ vroeg Jean.

‘Nee.’

‘Wat scheelt eraan?’

‘Gezakt voor wiskunde. Vijf.’

‘Dat wordt tweede zit,’ zei Pol. Pol kon het weten. Hij studeerde al zes jaar Pol & Soc. Eigenlijk heette hij Willem, maar omdat hij de Politieke en Sociale Wetenschappen niet onder de knie kreeg, noemde iedereen hem Pol.

‘Daar gaat je zomer,’ zei Georges, de historicus van het gezelschap.

Tijdens het eten discussieerden de anderen over de recente fusies van gemeenten. Georges vond het een corrupte schande, terwijl de andere twee het een logische zaak vonden. René hield zich liefst ver van hun discussies, want hij had geen flauw benul van politiek. Als ze al eens zijn mening vroegen, wat weinig gebeurde, gaf hij een ontwijkend antwoord. Hogere wiskunde was zijn ding, hoewel die vandaag op een bedroevend laag pitje stond.

Na de afwas ging hij naar zijn kamer. Aan de muren hingen levensgrote posters met naakte meisjes. Die waren achtergelaten door zijn voorganger. Hij was er blij mee. Zelf

had hij geen geld voor decoratie. Zijn favoriete was een zui-
ders meisje met lang donker haar. Ze had tijdens het zonnen
vergeten haar bikini uit te trekken waardoor haar lelieblan-
ke borsten fraai contrasteerden met haar gebronsde lichaam.
Soms ging hij er vlak voor staan. Dan dacht hij aan Gina, het
jeugdviendinnetje dat acht jaar eerder zijn leven overhoop
had gehaald en daarna spoorloos was verdwenen. Zou ze er
ook zo uit zien, nu, zoveel jaren later? Al die jaren had hij
zich afgevraagd waar ze naartoe was. Ze had nooit iets van
zich laten horen. Geen kaartje, geen briefje, geen telefoontje.
Niets. Ze waren toch vrienden geweest? Meer dan vrienden
zelfs.

Hij bekeek zijn notities van de voorbije lessen. Ze za-
ten alweer vol gaten. Hij was nochtans goed aan de studies
begonnen na een voorbereidend jaar wiskunde. Zijn leraar had
zo nu en dan overstapjes gemaakt naar de sterrenkunde. Ster-
ren en planeten dansten niet zomaar een samba rond de aarde,
wist René. Er zat systeem in. Er heerste orde in het heelal.
Meer dan in zijn hoofd. Hij was daarna met verve geslaagd
voor het ingangsexamen en had vol verwachting uitgekeken
naar de eerste les. En nu was hij hopeloos gezakt op de aller-
eerste wiskundetoets. Fysica was ook al geen hoogvlieger
geweest, en na een proefexamen chemie over titratie had de
assistent zijn grafiek smalend in de prullenmand gegooid met
de woorden: ‘Zo’n onzin heb ik nog nooit gezien.’

Hoe moest hij dit uitleggen aan moeder die er alles aan
deed om het geld bijeen te schrapen voor zijn studies? Tijdens
de week koken en poetsen bij een oude textielbaron. Op za-
terdag frietaardappelen de ogen uitsteken bij een aardappel-
boer, in een tochtig hok, naast een bonzende schilmachine,

tot haar handen blauw zagen van de kou. De laatste tijd klaagde ze steeds vaker over pijn in haar vingers. ‘Zie dat je goed eet,’ zei ze elke zondagavond als hij vertrok naar Gent. Ze gaf hem zakgeld mee, zelfgemaakte appelconfituur en een lading bokalen met ingemaakte peren en sperzieboontjes. Hij zou het zichzelf nooit vergeven als haar inspanningen uitliepen op niets.

Uit de kamer van Jean klonk *Suzanne* van Leonard Cohen. Jean had een indrukwekkende platencollectie en een joekel van een muziekinstallatie van Pioneer. Zelf moest hij het stellen met het oude transistorradiootje van zijn broer. Het kraakte dat het een lieve lust was. Hij had al meermaals de drang weerstaan om het door het venster te pleuren.

Hij werkte door tot middernacht en ging naar bed met het lamledige gevoel de koers te verliezen nog voor het startschot was gegeven. Toch mocht hij niet versagen. Hij moest zich herpakken en doorzetten, op de tanden bijten zoals Merckx.

Zijn laatste gedachte was bij Gina. Hoe graag zou hij haar terugzien, haar stem horen, haar aroma ruiken. Ze zou hem vast en zeker helpen. Zoals ze hem destijds had geholpen. Acht jaar geleden. Acht jaren van stilte. Acht jaren geruis in zijn hoofd. Even plopte het idee naar boven om haar te zoeken. Een waanzinnig idee. Hij verwierp het meteen en voelde zich een lafaard.

23 augustus 1969

*Al dagen haast niets gegeten. In station Noord geslapen.
Honger. Moe. Niemand begrijpt me. Ik durf mijn ogen niet
sluiten. Dan zie ik jou, mama. Je bloed. Die vreselijke won-
den. Je zal wel in de hemel zijn nu. Als die bestaat. Waarom
deed je dat, papa? Waarom? Wat moet ik doen?*

We're just two lost souls

Swimming in a fish bowl

Pink Floyd – Wish You Were Here

Bij het naar binnen schuifelen voor de wiskundeles, trok Klaas aan zijn mouw. ‘He, sjappie, kom mee achteraan.’

René nam met tegenzin plaats op de achterste rij. Op het klap-tafeltje stond *Kilroy was here*, daarnaast Mr. Chad met een lulneus. Hij verborg de rest van de vunzigheden onder zijn schrijfblok en speurde in het rond naar Cleopatra.

Klaas tekende een vierkant met kleine rechthoekjes erin.
‘Doe geen moeite, ze is er niet.’

‘Wat doe je?’

‘We spelen de slag bij Midway.’

‘Ben je gek?’

‘Niet bij mijn weten.’

‘Ik wil de les volgen.’

‘Heeft geen zin, man. Je eerste jaar is naar de mallemoer.
Teken nou dat vierkant.’

‘Klaas, je bent geschikt.’

‘Dat zeggen ze wel meer. Stop met zeiken. Ik ben Nimitz, jij Yamamoto.’

Omdat Klaas bleef jengelen, tekende René ook een vierkant met denkbeeldige slagschepen.

‘B3,’ zei Klaas.

‘Ernaast. C6.’

‘Klootzak. Mijn vliegdekschip in tweeën.’

Het werd al snel een leuk vertier. Af en toe kregen ze vijandige blikken van medestudenten die de les wilden volgen.

Na de les vroeg Klaas: ‘Zin in een filmpje?’

René nam zijn portemonnee en telde zijn geld.

‘Laat zitten, man. Mijn ouweheer betaalt.’

Ze spraken af aan de Leopold.

René bestudeerde de affiches van *Histoire d’O*. ‘Ze spelen hier seksfilms.’

‘En dan?’

‘Geef ik geen geld aan.’

‘Hoeft niet. Ik trakteer.’

‘Ik ga naar huis.’

‘Wat een jezuïet. Wacht. We gaan wel iets anders zien.’

Ze gingen naar de Scoop en zagen *Trash*. Na afloop vroeg René zich af of hij toch niet beter *Histoire d’O* had gekozen. Daar speelden tenminste nog schone vrouwen in mee. Klaas daarentegen was uitgelaten en schreeuwde vol enthousiasme de Vlaanderenstraat wakker. ‘*Best film ever!*’

‘Een flutfilm. Een en al vuilnis. Zeer toepasselijke titel trouwens.’

‘Spuiten, snuiven en wippen met de wijven. Wat wil je nog meer?’

‘Zijn dat je levensambities?’
‘Een mens moet ergens beginnen.’
‘Eén gore troep.’
‘Dat heet realisme, beste kerel.’
‘En zo donker als de hel.’
‘Het wás de hel. Je begrijpt echt geen hol. Hoe heet je ook alweer?’

‘Nieuwelinck.’

‘Je bent een druiloor, Nieuwelinck. We gaan naar de Heremiet. Je humeur wat oppeppen.’

In de Heremiet was het pokkedruk. De rook van pijpen en sigaretten was om te snijden. Ze vonden een plaatsje in een hoek naast de toiletten. Telkens als de deur openzwaaide kregen ze een walm urine over zich heen. Uit de stereo loeide *Whole Lotta Love* van Led Zeppelin. Klaas wurmde zich door de menigte naar de toog en kwam terug met zes glazen bier. ‘Wat een teringherrie.’

‘Nog een meisje opgescharreld gisteren?’ vroeg René.

‘Nee, jullie Vlaamse troela’s lijken allemaal nonnen, zo preuts als wat.’

‘Waar woon je eigenlijk?’

‘Op de Vrijdagmarkt.’

‘Ik bedoel: waar kom je vandaan?’

‘Nederland.’

‘*Tiens*. Had ik nog niet gemerkt.’

‘Sexbierum.’

‘Seksbier?’

‘Sexbierum!’

‘Zeveraar. Wat is dat voor een plaats?’

‘Niks zeveraar. Sexbierum. In het noorden van Nederland.’

‘Bij jou draait alles om seks.’

‘Achterlijke gladiool.’

Na één pint was Renés stem schor van het roepen. Nu en dan ving hij een glimp op van een knappe blondine aan de toog. Ze droeg een abrikooskleurig mantelpakje en ze paste helemaal niet in het decor. Ze amuseerde zich mateloos met een stel langharige jongens.

‘Fraaie griet, niet?’

‘Die zag je ook alweer.’

‘Een leven als telefoonmast heeft zo zijn voordelen.’

De vrouw kwam hun richting uit op weg naar de toiletten. Toen ze René in het voorbijgaan opmerkte gleed er een verbaasde blik over haar gezicht.

‘Verdomd wat een wijf. In die haar roompotje wil ik ook wel eens roeren.’

‘Kan het nog schunniger?’ René nam een flinke slok bier.

De blondine kwam terug uit de toiletten en bleef staan voor hun tafel. ‘Zo, zo. Als dit de kleine Nieuwelinck niet is.’

René verslikte zich en proestte het bier terug in zijn glas. Hij keek op. ‘K... ken ik u, mevrouw?’

Klaas schoot in een kramp.

‘Zou wel eens kunnen, ja.’

René bekeek haar verbaasd en schudde het hoofd, bedwelmd als hij was door haar parfum. Iets met bloemen.

‘Bianca, we vertrekken.’ klonk het aan de toog.

‘Ik kom,’ riep ze terug. ‘Wel, wel, wel. Wie had dat gedacht. Daag.’

Bianca? Hij kende niemand met die naam. Misschien verwisselde ze hem met iemand anders. Alleen ... hoe kende ze dan zijn naam?

Hij keek haar na. Ze had erg mooie benen. En wat een taille, zo smal, en heupen, zo rond. Wat een mooie vrouw. En ze kende hem. Hoe dan?

Klaas gierde het uit. ‘Wie zegt nu “Ken ik u mevrouw” tegen het schoonste mokkel in de keet.’

‘Ik heb echt geen flauw idee.’

‘Denk na, joh. Zo’n stoot moet je toch kennen. Als je haar eenmaal hebt gezien, vergeet je haar nooit meer.’

René schudde het hoofd, hoewel hij moest toegeven dat iets aan de vrouw hem vertrouwd voorkwam.

‘Wat een rund. Wordt aangesproken door Britt Ekland in hoogsteigen persoon en herkent haar niet eens. Kom, geef me geld. Jouw beurt om te betalen.’

René gaf zijn portefeuille.

Even later daagde Klaas op met een nieuwe vracht bier. Hij legde de portemonnee op tafel. ‘Dit is te gek voor woorden.’

Algauw kwam een flinke nevel opzetten in Renés hoofd. Herinneringen zonken weg in een drab van bier en alcohol. Noodgedwongen stopte hij met graven in zijn geheugen. De vrouw bleef een raadsel. ‘Klaas, hoe zit dat met die valpartij van gisteren? Neem je drugs?’

‘Kan jij ouwehoeren zeg.’

‘Wat doe ik als je nog eens omvalt?’

‘Ik val niet om.’

‘Steek ik een stok tussen je tanden?’

‘Ik ben geen hond, weet je.’

‘Heb je epilepsie?’

‘Van alle domme Belgen loop ik uitgerekend de grootste badmuts tegen het lijf. Zoiets overkomt alleen mij.’

‘Belgen zijn niet dommer dan Hollanders.’

‘Dat zijn ze wel.’

‘Waarom kom je hier dan studeren?’

‘Kloothommel.’

‘Vertel op.’

Klaas zuchtte. ‘Als ik heel erg schrik, verstijf ik en val om.
Dat is alles.’

‘Gebeurt dat vaak?’

‘Denk je dat ik het bijhoud in een register?’

René dronk zijn bier uit en geeuwde. ‘Ik ben moe. Ik ga
naar mijn kot.’

Ze stonden op en wurmden zich een weg naar buiten.

‘Doei, eikel.’

Tien stappen verder hoorde René het vertrouwde: ‘Kut.
Kut. Kut!’

Hij keek om.

‘Wacht nou even. Ik ga met je mee.’

‘Om wat te doen?’

‘Ik slaap bij jou vannacht. Ik vergat mijn sleutels.’

‘Je kan toch aanbellen?’

‘Het is twee uur. De conciërge vermoordt me. En op straat
slapen doe ik niet.’

‘Er zijn anders bruggen genoeg.’

‘Behandelt Nieuwelinck zo zijn beste maatje? Ik ga mee.
Basta.’

‘Ik heb maar één bed.’

‘Heb je een tapijt?’

‘Ja.’

‘Perfect.’

Een kwartier later stommelden ze samen de trap op naar

Renés kamer. ‘Sinds wanneer ben je mijn beste maatje?’

‘Lul niet. Ssst...’

In de kamer van Jean klonk klassieke muziek. Klaas legde zijn oor tegen de deur. Fluisterde. ‘Het vijfde pianoconcerto van Beethoven.’

‘Maak voort Beethoven, straks is iedereen wakker.’

Klaas klopte op de deur en stak ze open.

‘Klaas, verdomme.’

‘Mag ik even meeluisteren?’ vroeg Klaas, alsof hij Jean al jaren kende.

Jean, languit op een floeren sofa, nooit te beroerd voor laatavondbezoek, nodigde hen naar binnen.

Klaas positioneerde zich vlak voor de boxen. ‘Mag het iets luider.’

‘Liever niet.’

‘Dit is het mooiste fragment, man. Hier ga ik van grienen.’ Als een volleerde concertmeester, een denkbeeldig dirigeerstokje in de hand, begeleidde hij de overgang van het adagio naar het rondo.

‘Iets drinken?’ vroeg Jean aan René.

René knikte. ‘Doe hem maar hetzelfde.’

Jean goot drie glazen Calvados vol.

Na de finale ging Klaas zitten, zwetend als een kolenstoker, zijn Einstein kapsel verwaaid in de vier windrichtingen. ‘Dit is waarlijk goddelijk. Proost.’ Hij sloeg zijn glas in één keer achterover. Zijn ogen vielen op Jeans bakken vol elpees. ‘Wow. Dit is puur goud, kerel.’

Jean knikte tevreden. ‘Neem gerust een kijkje.’

Klaas begon in de platencollectie te scharrelen en ratelde honderduit over de genialiteit van Bob Dylan.

De fles Calvados slonk intussen alsof er een lek in zat. Tegen vieren – de fles was toen al een tijdje alleen op avontuur over de vloer – namen ze afscheid en gingen naar de kamer van René.

Klaas waaide van de ene muur naar de andere en bleef staan voor de zuiderse met de lelieblanke borsten. ‘Hola. Nieuwelinck heeft hier ferme grieten aan de muur. Wordt aangesproken door het knapste wijf van Gent en beweert haar niet te kennen. Misschien ben je toch niet zo’n sukkel maar een fielterige Don Juan.’

René trok zijn kleren uit en kroop onder de lakens. ‘Veel plezier met het tapijt.’

‘Weet je, Nieuwelinck. De wereld zou er veel beter uit zien zonder sukkel.’

‘Hangt af van de definitie van sukkel.’

‘Simpel. Wie geen genie is, is een sukkel.’

‘Waar trek je de lijn?’

‘Tussen jou en mij.’

‘Wie luistert er dan naar je verheven filosofieën?’

‘Eikel.’

Klaas ging liggen en draaide zich rolmopsgewijs in het tapijt. ‘Weet je, Nieuwelinck. De wereld ...’

‘Klaas?’

‘Ja.’

‘Hou je mond.’

René sloot de ogen. Zijn bed tolde rond als een sloep op een oceaan bij stormweer. Hij dacht aan de blonde vrouw in de Heremiet. Ze deed nog steeds geen belletje rinkelen. Van de vrouw dobberden zijn gedachten verder naar Gina. Op een vreemde manier leken beide verband te houden met elkaar.

Hij opende het nachtkastje en nam er een gouden medail-
lon uit. Hij klapte het open en werd ondanks zijn zeeziekte
melancholisch bij het zien van Gina's vervagende gezichtje.
Waar was ze? Leefde ze nog? Met het medaillon op zijn borst
viel hij in een onrustige slaap.

26 augustus 1969

Vreselijk koud vannacht. Vanmorgen een gebouw naar binnen gestapt om mij te verwarmen. Overal paspoppen en naaimachines en rollen textiel. Een naaischool. Ik keek mijn ogen uit. Een vrouw hield me tegen. Ik wilde weglopen. Ze nam me mee naar een keukentje. Ik kreeg croissants en chocolmelk. Ze lachte en kneep haar neus dicht. Alsof ik stonk. En maar tateren. In het Frans. Ik begreep er geen woord van. Ze lijkt op Dalida. Ze nam me mee naar huis. Ik moest in bad. Ze gaf me mooie kleren. Daarna goed gegeten. Kip met gebakken patatjes en groentjes die ik niet ken. En een dessert! Ik ontplof! Nu lig ik in een bed, in een kamer zo groot als ons café. Met een bad! Ze heeft twee kinderen. Ze spreken ook Frans. Ik begrijp er niets van.

Don't let the sun go down on me

Although I search myself, it's always someone else I see

Elton John – Don't Let the Sun Go Down on Me

Wie is Gina?’ riep Klaas.
René ontwaakte uit een naargeestige droom waarin Gina en de blonde vrouw koude sperzieboontjes waren komen eten bij moeder thuis. Ze hadden goed kunnen opschieten met elkaar, maar hadden hem geen blik gegund. Hij voelde zich ellendig. Een sliert kwijl droop uit een mondhoek op zijn hoofdkussen. Hij knipperde met de ogen en keek naar de wekker. Bravo. Te laat voor het practicum scheikunde.

‘Joehoe. Hier Washington. Is de lijn met Moskou hersteld?’

‘Wie ben jij?’ vroeg René.

‘Gossiemikkie. Lulletje rozenwater is zijn verstand kwijt.’

‘Wat zit je zo te roepen?’

‘Roepen? Ik wek je tot leven. Je zag er nogal dood uit, eerlijk gezegd.’

René opende het raam en leunde naar buiten voor wat verse

lucht. Flarden herinneringen aan de vorige avond schemerden als een waterzonnetje doorheen de mist in zijn hoofd. Klaas, Calvados, Beethoven ... De blonde dame in de Heremiet. Het bier en de Calvados in zijn maag sloegen aan het feesten. Hij werd onpasselijk. Zijn mond liep vol speeksel. Hoe meer hij slikte, hoe meer het feestje de omvang kreeg van een bruisend festival. Een bijtend mengsel van alcohol en maagzuur stuwde in spastische golven doorheen zijn slokdarm, verschroeiende zijn keelgat en gutste in uitwaaierende flarden tegen het keukenraam van de kotbaas drie verdiepingen lager. Hij keek om, met tranende ogen vol afgrijzen. ‘Zijn hier geen pilletjes voor?’

‘Nee, jongen, d’r zijn geen pilletjes voor.’

Hij sloot het raam.

‘Je antwoordt niet op mijn vraag.’

‘Welke vraag?’

‘Wie-is-Gina?’

René veegde zijn mond af met een zakdoek. ‘Waar heb je het over?’

‘Wat een hapsnurker. Je zei de hele nacht haar naam.’

‘Een vriendin.’

‘Haha, nog meer geheimen. Femelaar.’

‘Hou op met roepen, wil je. Mijn hoofd barst.’

‘Hangt de heilige Renatus uit, maar kent intussen meer wijven dan Caligula.’

‘Gina was mijn jeugdvriendin.’

‘Haha. Ook zo’n moordgriet als die blonde van gisteravond?’

‘Nog mooier dan Gina Lollobrigida. Ze kon Marilyn Monroe imiteren.’

‘Verdomme. Ik wil haar ontmoeten.’

‘Zal niet lukken. Ze is spoorloos.’

‘Je moet haar flink de stuipen op het lijf hebben gejaagd.’

‘Zo was het niet.’

René vertelde over het gezinsdrama dat zich acht jaar eerder had afgespeeld, waarbij Gina’s moeder vreselijk werd toegetakeld door haar vader, waarop haar vader te pletter was gestort van een brouwtoren en Gina zelf was verdwenen.

‘Wow. *Heavy*.’

‘De Rijkswacht heeft haar maandenlang gezocht. Ze werd nooit gevonden.’

‘Waren er nog kinderen?’

‘Ja, twee. Die waren ongedeerd. Ze werden opgevangen door een tante in Roeselare.’

‘Waarom ging je haar zelf niet zoeken?’

‘Ik was twaalf!’

‘Nu toch niet meer.’

De woorden verrasten hem. Hij was inderdaad geen kind meer. ‘En mijn studies dan?’

‘Dat wordt niets, man. Nog nagedacht over dat blondje van gisteren?’

‘Ja, maar ze blijft een raadsel. Ik wil koffie.’

‘Denk niet dat je er zo makkelijk vanaf komt.’

Ze liepen de trap af naar het keukentje. René bracht water aan de kook en maakte twee kopjes instantkoffie. Theo, de kotbaas, stak de deur open. ‘Wat heeft die kots tegen mijn raam te betekenen?’

‘Ach meneer,’ zei Klaas, ‘René heeft een voedselvergiftiging.’

‘Het ruikt anders verdacht veel naar alcohol.’

‘Hij is ernstig ziek. Ik ruim het dadelijk op.’

Theo vertrok.

‘Wat een zeurknol.’

Georges kwam binnen. ‘*Hi*. Geen les vandaag?’

‘Toch wel, ik heb me overslapen,’ antwoordde René.

‘In de Calvados gehangen?’

‘Dat ook. Klaas, dit is Georges. Hij studeert geschiedenis.’

Klaas gaf Georges een hand. ‘Geinig man. Wat is je expertise?’

‘Ik leg de laatste hand aan een proefschrift over de plaatjes van Pyrgi.’

‘Je meent het? Heb je ze gezien?’

‘Alleen op foto’s.’

‘René, man, heb jij toffe studiegenoten.’

Klaas en Georges raakten in gesprek over de gouden plaatjes die enkele jaren voordien waren opgegraven in Italië. Georges was blij om eindelijk zijn bevindingen te kunnen delen. Zijn eindeloze onthullingen over Etrusken en Feniciërs hadden René noch de anderen ooit kunnen boeien.

René ging naar beneden, vulde een emmer met water en kieperde hem tegen het besmeurde vensterraam. Van de weeromstuit gutste het water over zijn broekspijpen. In het naar boven gaan hoorde hij Klaas en Georges discussiëren over het Etruskische alfabet. Op zijn kamer hing hij zijn kledder-natte broek op de radiator. De koppijn woedde in alle hevigheid, net als de rukwinden die opnieuw kwamen opzetten en zijn vensterraam deden rammelen in hun sponningen. Rillend als een malarialijder kroop hij in bed.

Waarom ging je haar zelf niet zoeken?

Tegen vijven werd hij wakker. Hij wreef de etter uit zijn ogen. In het keukentje at hij een boterham. Van Klaas geen spoor. De anderen arriveerden en gingen ook aan tafel.

‘Is von Karajan goed thuis geraakt,’ vroeg Jean.

‘Hij bleef bij mij slapen.’

‘Kent verdomd veel van muziek.’

‘En van de Etrusken,’ zei Georges.

‘Zijn vader wil dat hij ingenieur wordt. Hijzelf wil archeoloog worden.’

‘Da’s pech,’ zei Pol, die zich in de baard krabde.

Er werd aangebeld. Even later stak Klaas de deur open, monter als een vers geplukte augurk. ‘Doei,’ en tegen Pol: ‘Hallo, aangenaam.’

Hij schoof bij aan tafel. ‘Hoe stelt onze zieke het? Nog altijd een beetje pips, zie ik.’ Hij nam een snee brood uit de zak van Pol, kwakte er een plak kaas tussen en begon smakelijk te eten. ‘Jullie hebben echt fantastisch brood. Veel beter dan ons bordkarton.’

‘Ga vooral je gang,’ zei Pol.

‘Iemand een bakkie koffie voor mij?’

René schonk hem een kop. Hij voelde zich opgelaten. De anderen gniffelden.

‘Nou, René, wat brengt de rest van de dag?’ vroeg Klaas met zijn mond vol brood.

‘Niets, ik kruip terug in bed.’

‘Je slaapt al een hele dag.’

‘Ik heb nog werk.’

‘Nou, dat klinkt ontzettend onsamenhangend hoor. Wat wordt het? Slapen of werken?’

‘Ga weg. Via die grijze deur daar.’